Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B** **DIRECTIVA 2004/35/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 21 aprilie 2004

privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului

(JO L 143, 30.4.2004, p. 56)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006	L 102	15	11.4.2006
►**M2**	Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009	L 140	114	5.6.2009

▼B

DIRECTIVA 2004/35/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 21 aprilie 2004

privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([3]), având în vedere proiectul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 10 martie 2004,

întrucât:

(1) În Comunitate există, în prezent, numeroase situri poluate care prezintă riscuri grave pentru sănătate, iar pierderea biodiversității s-a accelerat în mod dramatic în ultimele decenii. Absența unor acțiuni ar putea duce la o poluare și mai mare a așezărilor și la pierderi și mai mari ale biodiversității în viitor. Prevenirea și repararea, în cea mai mare măsură posibilă, a daunelor aduse mediului contribuie la realizarea obiectivelor și la aplicarea principiilor politicii comunitare în domeniul mediului, astfel cum sunt stabilite de tratat. La luarea deciziilor privind modul de reparare a daunelor, trebuie să se țină seama de condițiile locale.

(2) Prevenirea și repararea daunelor aduse mediului trebuie să se pună în aplicare în conformitate cu principiul „poluatorul plătește” prevăzut de tratat și cu principiul dezvoltării durabile. Prin urmare, principiul fundamental al prezentei directive ar trebui să fie cel potrivit căruia operatorul a cărui activitate a cauzat o daună asupra mediului sau o amenințare iminentă de producere a unei asemenea daune trebuie să răspundă financiar, pentru a-i determina pe operatori să adopte măsuri și să dezvolte practici menite să diminueze riscurile de producere a unor daune asupra mediului, astfel încât să se reducă expunerea la riscurile financiare asociate.

(3) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea unui cadru comun pentru prevenirea și repararea daunelor aduse mediului la un cost rezonabil pentru societate, nu poate fi realizat suficient de bine de către statele membre și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivel comunitar, datorită extinderii prezentei directive și a implicațiilor ei legate de alte dispoziții comunitare, și anume Directiva 79/409/CEE a Consiliului din 2 aprilie 1979 privind conservarea păsărilor sălbatice ([4]), Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică ([5]) și Directiva 2000/60/CE a Parla-

([1]) JO C 151 E, 25.6.2002, p. 132.
([2]) JO C 241, 7.10.2002, p. 162.
([3]) Avizul Parlamentului European din 14 mai 2003 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), poziția comună a Consiliului din 18 septembrie 2003 (JO C 277 E, 18.11.2003, p. 10) și poziția Parlamentului European din 17 decembrie 2003 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 31 martie 2004 și Decizia Consiliului din 30 martie 2004.
([4]) JO L 103, 25.4.1979, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 807/2003 (JO L 122, 16.5.2003, p. 36).
([5]) JO L 206, 22.7.1992, p. 7, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

▼B

mentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a cadrului comunitar de acțiune în domeniul strategiei apelor ([1]), Comunitatea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu prevede decât ceea ce este necesar pentru a atinge acest obiectiv.

(4) Daunele aduse mediului se referă, de asemenea, la daunele cauzate de elementele prezente în aer, în măsura în care acestea dăunează apelor, solului sau speciilor sau habitatelor naturale protejate.

(5) Ar trebui să se definească noțiunile indispensabile interpretării și aplicării corecte a regimului prevăzut de prezenta directivă, în special în ceea ce privește definirea daunelor aduse mediului. În cazul în care noțiunea în cauză derivă dintr-o altă prevedere legislativă comunitară relevantă, aceeași definiție ar trebui utilizată pentru a permite utilizarea criteriilor comune și pentru a favoriza o aplicare uniformă.

(6) Speciile și habitatele naturale protejate pot fi definite, de asemenea, prin trimitere la speciile și habitatele naturale protejate în temeiul legislației interne privind conservarea naturii. Cu toate acestea, ar trebui să se țină seama de situațiile speciale în care legislațiile comunitare sau legislațiile interne echivalente prevăd anumite derogări de la nivelul de protecție a mediului înconjurător.

(7) În scopul evaluării daunelor asupra solului, definite de prezenta directivă, este de dorit să se recurgă la proceduri de evaluare a riscurilor pentru a determina în ce măsură sănătatea umană ar putea fi afectată.

(8) Prezenta directivă ar trebui să se aplice, în ceea ce privește daunele aduse mediului, activităților profesionale care prezintă un risc pentru sănătatea umană sau pentru mediu. Aceste activități ar trebui să se identifice, în principiu, făcându-se referire la legislația comunitară pertinentă care prevede cerințe de reglementare în ceea ce privește anumite activități sau practici considerate ca prezentând un risc real sau potențial pentru sănătatea umană sau mediu.

(9) De asemenea, prezenta directivă se aplică, în ceea ce privește daunele aduse speciilor și habitatelor naturale protejate, tuturor activităților profesionale în afara celor identificate deja direct sau indirect în legislația comunitară ca prezentând un risc real sau potențial pentru sănătatea umană sau pentru mediu. În astfel de cazuri, operatorul trebuie să răspundă în temeiul prezentei directive numai în cazul în care a comis o eroare sau o neglijență.

(10) Ar trebui să se țină seama în mod expres de Tratatul Euratom și de convențiile internaționale relevante, precum și de legislația comunitară care reglementează în mod mai complet și mai strict orice activitate ce intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive. Prezenta directivă, care nu prevede reguli suplimentare privind conflictul de legi atunci când specifică puterea autorităților competente, nu aduce atingere normelor privind competența internațională a tribunalelor, prevăzute *inter alia* de Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ([2]). Prezenta directivă nu ar trebui să se

([1]) JO L 327, 22.12.2000, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată prin Decizia 2455/2001/CE (JO L 331, 15.12.2001, p. 1).

([2]) JO L 12, 16.1.2001, p. 1, regulament astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1496/2002 al Comisiei (JO L 225, 22.8.2002, p. 13).

▼B

aplice activităților desfășurate în principal în interesul apărării naționale și securității internaționale.

(11) Prezenta directivă are scopul de a preveni și repara daunele aduse mediului și nu afectează drepturile la despăgubiri pentru daunele tradiționale acordate în temeiul acordurilor internaționale relevante de reglementare a răspunderii civile.

(12) Mai multe state membre sunt părți la acorduri internaționale referitoare la răspunderea civilă în anumite domenii. Aceste state membre ar trebui să poată rămâne părți la aceste acorduri după intrarea în vigoare a prezentei directive, în timp ce alte state membre ar trebui să beneficieze în continuare de posibilitatea de a deveni părți la aceste acorduri.

(13) Nu toate formele de daune aduse mediului pot fi reparate prin intermediul unui regim de răspundere. Pentru ca acesta să funcționeze, este nevoie de unul sau mai mulți poluatori identificabili, dauna ar trebui să fie concretă și cuantificabilă și ar trebui stabilită o legătură de cauzalitate între daună și poluatorul sau poluatorii identificați. Răspunderea nu constituie, prin urmare, un instrument adecvat pentru poluarea cu caracter extins și difuz, în cazul căreia este imposibil să se stabilească o legătură între efectele negative asupra mediului și acțiunile sau lipsa acțiunilor anumitor actori individuali.

(14) Prezenta directivă nu se aplică vătămărilor corporale, celor aduse proprietății private sau pierderilor economice și nu afectează drepturile care rezultă din aceste categorii de daune.

(15) Deoarece prevenirea și repararea daunelor aduse mediului este o sarcină care contribuie direct la punerea în aplicare a politicii comunitare în domeniul mediului, autoritățile publice ar trebui să garanteze aplicarea și executarea corectă a regimului prevăzut de prezenta directivă.

(16) Refacerea mediului ar trebui să se efectueze în mod eficient, asigurându-se realizarea obiectivelor pertinente. În acest scop, ar trebui să se definească un cadru comun a cărui punere în aplicare corectă ar trebui să fie supravegheată de autoritatea competentă.

(17) Ar trebui să se prevadă dispozițiile corespunzătoare pentru cazurile în care se produc mai multe daune asupra mediului, autoritatea competentă neputând să asigure adoptarea tuturor măsurilor de reparare necesare în mod simultan. În acest caz, autoritatea competentă ar trebui să aibă dreptul să decidă care dintre daunele aduse mediului trebuie reparată în primul rând.

(18) În conformitate cu principiului „poluatorul plătește”, un operator care cauzează o daună gravă mediului sau este sursa unei amenințări iminente de producere a unei asemenea daune ar trebui să suporte, în principiu, costurile legate de măsurile de prevenire sau de reparare necesare. În cazurile în care o autoritate competentă acționează, ea însăși sau prin intermediul unui terț, în locul unui operator, această autoritate ar trebui să se asigure că cheltuielile pe care le-a suportat vor fi recuperate de la operator. De asemenea, operatorii ar trebui să suporte, în ultimă instanță, costul evaluării daunelor aduse mediului și, după caz, al evaluării amenințării iminente de producere a unor asemenea daune.

(19) Statele membre pot prevedea un calcul forfetar al cheltuielilor administrative, judiciare și de executare, precum și al altor cheltuieli generale ce trebuie recuperate.

(20) Un operator nu ar trebui să fie obligat să suporte costurile legate de acțiunile de prevenire sau de reparare întreprinse în temeiul prezentei directive, în cazul în care dauna respectivă sau amenințarea iminentă de producere a unei asemenea daune este rezultatul unor evenimente independente de voința sa. Statele membre pot prevedea ca operatorul care nu a comis vreo

▼B

eroare sau vreo neglijență să nu suporte costurile referitoare la măsurile de reparare, în cazul în care dauna respectivă se datorează unor emisii sau evenimente autorizate în mod explicit sau al căror caracter dăunător nu putea fi cunoscut în momentul în care a avut loc evenimentul sau emisia.

(21) Operatorii ar trebui să suporte costurile legate de măsurile de prevenire, atunci când aceștia ar fi trebuit neapărat să ia aceste măsuri pentru a se conforma actelor cu putere de lege și actelor administrative sau condițiilor permiselor sau autorizațiilor ce le reglementează activitățile.

(22) Statele membre pot stabili norme de drept intern care să reglementeze alocarea costurilor în cazul existenței mai multor autori ai daunelor. Statele membre pot ține seama, mai ales, de situația specială a utilizatorilor de produse care s-ar putea să nu fie considerați răspunzători de daunele aduse mediului în aceleași condiții ca producătorii de asemenea produse. În acest caz, împărțirea răspunderii ar trebui determinată în conformitate cu legislația internă.

(23) Autoritățile competente trebuie să aibă dreptul să ceară recuperarea costurilor măsurilor de prevenire sau de reparare de la un operator într-o perioadă rezonabilă de la data la care măsurile respective au luat sfârșit.

(24) Este necesar să se garanteze existența unor mijloace eficiente de punere în aplicare și de executare, asigurând o protecție adecvată a intereselor legitime ale operatorilor în cauză, precum și ale altor părți interesate. Autoritățile competente trebuie să fie responsabile de sarcinile specifice care implică discreție administrativă corespunzătoare, în special în ceea ce privește evaluarea importanței daunelor și determinarea măsurilor de reparare ce ar trebui întreprinse.

(25) Persoanele afectate sau susceptibile de a fi afectate de o daună adusă mediului trebuie să aibă dreptul să ceară autorității competente să ia măsuri. Cu toate acestea, protecția mediului este un interes difuz pentru care persoanele particulare nu acționează întotdeauna sau nu sunt întotdeauna în măsură să acționeze. Prin urmare, organizațiile neguvernamentale care activează în domeniul protecției mediului ar trebui să aibă și ele posibilitatea să contribuie în mod adecvat la punerea în aplicare eficientă a prezentei directive.

(26) Persoanele fizice sau juridice relevante ar trebui să aibă acces la procedurile de revizuire a deciziilor, acțiunilor sau lipsei de acțiune a autorității competente.

(27) Statele membre ar trebui să ia măsuri pentru a-i încuraja pe operatori să recurgă la asigurări sau alte forme de garanție financiară și să dezvolte instrumente și piețe de garanție financiară pentru a asigura o acoperire eficientă a obligațiilor financiare reglementate de prezenta directivă.

(28) În cazul în care o daună adusă mediului afectează sau este susceptibilă să afecteze mai multe state membre, aceste state membre ar trebui să coopereze pentru a asigura acțiuni corespunzătoare și eficiente de prevenire și de reparare a daunei respective. Statele membre pot încerca să recupereze costurile legate de acțiunile de prevenire și de reparare.

(29) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să mențină sau să adopte dispoziții mai stricte privind prevenirea și repararea daunelor aduse mediului; nu ar trebui să împiedice nici adoptarea de către statele membre a unor măsuri corespunzătoare în cazul în care ar putea avea loc o dublă recuperare a costurilor ca urmare a acțiunilor concurente întreprinse de o autoritate competentă în temeiul prezentei directive și de către o persoană a cărei proprietate este afectată de dauna adusă mediului.

▼B

(30) Dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să se aplice daunelor cauzate înainte de expirarea termenului de punere în aplicare a acesteia.

(31) Statele membre ar trebui să raporteze Comisiei experiența acumulată în procesul de punere în aplicare a prezentei directive, pentru a permite Comisiei să examineze, ținând seama de impactul asupra dezvoltării durabile și de riscurile viitoare pentru mediul înconjurător, oportunitatea unei eventuale revizuiri a prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectiv

Prezenta directivă are ca obiect stabilirea unui cadru de răspundere pentru daunele aduse mediului întemeiat pe principiul „poluatorul plătește", pentru a preveni și a repara daunele aduse mediului.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „daună adusă mediului" înseamnă:

   (a) daunele cauzate speciilor și habitatelor naturale protejate, adică orice daună care are efecte negative grave asupra constituirii sau menținerii unei stări favorabile de conservare a unor asemenea habitate sau specii. Importanța impactului acestor daune se evaluează în raport cu starea inițială, ținându-se seama de criteriile prevăzute de anexa I.

   Daunele cauzate speciilor și habitatelor naturale protejate nu cuprind efectele negative identificate anterior care rezultă dintr-o acțiune a unui operator care a fost autorizată în mod expres de către autoritățile competente în conformitate cu dispozițiile de punere în aplicare a articolului 6 alineatele (3) și (4) sau a articolului 16 din Directiva 92/43/CEE sau a articolului 9 din Directiva 79/409/CEE sau, în cazul habitatelor și al speciilor care nu sunt reglementate de legislația comunitară, în conformitate cu dispozițiile echivalente ale legislației interne privind conservarea naturii;

   (b) daunele aduse apelor, și anume orice daună cu efecte negative grave asupra stării ecologice, chimice și/sau cantitative și/sau asupra potențialului ecologic a apelor în cauză, astfel cum au fost definite de Directiva 2000/60/CE, cu excepția efectelor negative pentru care se aplică articolul 4 alineatul (7) din directiva menționată anterior;

   (c) daunele aduse solului, și anume orice contaminare a solului care creează un risc semnificativ de consecințe negative asupra sănătății umane prin introducerea directă sau indirectă în sol sau în subsol a unor substanțe, preparate, organisme sau microorganisme;

2. „daună" înseamnă o modificare negativă măsurabilă a unei resurse naturale sau o deteriorare măsurabilă a unui serviciu legat de resursele naturale care pot surveni direct sau indirect;

3. „specii și habitate naturale protejate" înseamnă:

   (a) speciile menționate la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 79/409/CEE sau enumerate în anexa I la aceeași directivă

▼B

sau cele enumerate în anexele II și IV la Directiva 92/43/CEE;

(b) habitatele speciilor menționate la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 79/409/CEE sau enumerate în anexa I la aceeași directivă sau enumerate în anexa II la Directiva 92/43/CEE, habitatele naturale enumerate în anexa I la Directiva 92/43/CEE și locurile destinate reproducerii sau cele de odihnă ale speciilor enumerate în anexa IV la Directiva 92/43/CEE și

(c) în cazurile în care un stat membru decide astfel, orice habitat sau specie care nu a fost enumerată în anexele menționate anterior, desemnate de către statul membru în scopuri echivalente cu cele prevăzute de aceste două directive;

4. „stare de conservare”:

(a) în ceea ce privește un habitat natural, ansamblul influențelor exercitate asupra unui habitat natural, precum și asupra speciilor tipice pe care le adăpostește, care pot afecta pe termen lung extinderea lui naturală, structura și funcțiile lui, precum și supraviețuirea pe termen lung a speciilor tipice, după caz, pe teritoriul european al statelor membre în care se aplică tratatul, pe teritoriul unui stat membru sau în arealul natural al acestui habitat;

Starea de conservare a unui habitat natural se consideră „favorabilă”, în cazul în care:

— arealul său natural și zonele pe care le acoperă în interiorul acestui areal sunt stabile sau în creștere;

— structura și funcțiile specifice necesare menținerii sale pe termen lung există și sunt susceptibile să-și continue existența într-un viitor previzibil și

— starea de conservare a speciilor tipice pe care le adăpostește este favorabilă în conformitate cu definiția de la litera (b);

(b) în ceea ce privește o specie, ansamblul influențelor asupra speciei respective care pot afecta pe termen lung răspândirea și importanța populației sale, după caz, pe teritoriul european al statelor membre în care se aplică tratatul, pe teritoriul unui stat membru sau în arealul natural al speciei respective.

Starea de conservare a unei specii se consideră „favorabilă”, în cazul în care:

— datele referitoare la dinamica populației speciei respective arată că aceasta se menține pe termen lung ca element viabil al habitatului său natural;

— arealul natural al speciei nu se reduce și nu este susceptibil să se reducă într-un viitor previzibil și

— există și, probabil, va continua să existe un habitat suficient de mare pentru a menține pe termen lung populația pe care o adăpostește;

5. „ape” înseamnă toate apele reglementate de Directiva 2000/60/CE;

6. „operator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, privată sau publică, care desfășoară sau controlează o activitate profesională sau, în cazul în care legislațiainternă prevede acest lucru, căreia i s-a încredințat o putere economică însemnată asupra funcționării tehnice a unei astfel de activități, inclusiv titularul unui permis sau al unei autorizații pentru o astfel de activitate sau persoana care înregistrează sau notifică o astfel de activitate;

▼B

7. „activitate profesională” înseamnă orice activitate desfășurată în cadrul unei activități economice, afaceri sau întreprinderi, indiferent de caracterul său privat sau public, lucrativ sau nelucrativ;

8. „emisie” înseamnă degajarea în mediu, ca urmare a activităților umane, a unor substanțe, preparate, organisme sau microorganisme;

9. „amenințare iminentă de producere a unei daune” înseamnă o probabilitate suficientă de a se produce o daună asupra mediului într-un viitor apropiat;

10. „măsuri de prevenire” înseamnă orice măsuri luate pentru a răspunde la un eveniment, o acțiune sau lipsă de acțiune care a creat o amenințare iminentă de producere a unei daune asupra mediului, pentru a preveni sau a limita respectiva daună;

11. „măsuri de reparare” înseamnă orice acțiune sau combinație de acțiuni, inclusiv măsurile de atenuare sau măsurile intermediare menite să refacă, să reabiliteze sau să înlocuiască resursele naturale prejudiciate și/sau serviciile deteriorate sau să furnizeze o alternativă echivalentă pentru aceste resurse sau servicii, în conformitate cu anexa II;

12. „resurse naturale” înseamnă speciile și habitatele naturale protejate, apele și solurile;

13. „servicii”și „servicii privind resursele naturale” înseamnă funcțiile asigurate de o resursă naturală în beneficiul unei alte resurse naturale sau al publicului;

14. „stare inițială” înseamnă starea resurselor naturale și a serviciilor, în momentul producerii daunei, care ar fi existat, în cazul în care n-ar fi survenit dauna asupra mediului, estimată pe baza celor mai bune informații disponibile;

15. *„regenerare”, inclusiv „regenerare naturală”*, înseamnă în cazul apelor, speciilor și habitatelor naturale protejate, revenirea la starea inițială a resurselor naturale prejudiciate sau a serviciilor deteriorate și, în cazul daunelor aduse solurilor, eliminarea oricărui risc grav cu efect negativ asupra sănătății umane;

16. „costuri” înseamnă costurile justificate de necesitatea de a asigura o punere în aplicare corectă și eficientă a prezentei directive, inclusiv costurile evaluării daunelor aduse mediului, ale amenințării iminente de producere a unor astfel de daune, a opțiunilor de acțiune, precum și a cheltuielilor administrative, judiciare și de executare, costurile colectării datelor și alte cheltuieli generale, precum și costurile de supraveghere și de monitorizare.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică:

(a) daunelor aduse mediului, prin exercitarea uneia dintre activitățile profesionale enumerate în anexa III, și oricărei amenințări iminente de producere a unor asemenea daune care este determinată de una dintre aceste activități;

(b) daunelor aduse speciilor și habitatelor naturale protejate prin exercitarea uneia dintre activitățile profesionale, altele decât cele enumerate în anexa III, și oricărei amenințări iminente de producere a unor asemenea daune determinate de una dintre aceste activități, în cazul în care operatorul a comis o eroare sau o neglijență.

(2) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere legislației comunitare mai stricte care reglementează desfășurarea uneia dintre activi-

▼B

tățile care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive și fără să aducă atingere legislației comunitare care prevede reguli privind conflictele de competență.

(3) Fără să aducă atingere legislației interne aplicabile, prezenta directivă nu conferă părților private nici un drept la despăgubiri, ca urmare a unei daune aduse mediului sau a unei amenințări iminente de producere a unei asemenea daune.

Articolul 4

Excepții

(1) Prezenta directivă nu se aplică daunelor aduse mediului sau unei amenințări iminente de producere a unei astfel de daune cauzate de:

(a) un conflict armat, ostilități, un război civil sau o insurecție;

(b) un fenomen natural cu caracter excepțional, inevitabil și irezistibil.

(2) Prezenta directivă nu se aplică daunelor aduse mediului sau vreunei amenințări iminente de producere a unei asemenea daune determinate de un incident pentru care răspunderea sau despăgubirile intră sub incidența domeniului de aplicare a uneia dintre convențiile internaționale menționate de anexa IV, inclusiv orice modificare viitoare a acestor convenții, în vigoare în statul membru respectiv.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului operatorului de a-și limita răspunderea în conformitate cu legislația internă de punere în aplicare a Convenției privind limitarea răspunderii pentru creanțele maritime (LLMC) din 1976, inclusiv orice modificare viitoare a acestei convenții, sau a Convenției de la Strasbourg privind limitarea răspunderii în navigația interioară (CLNI) din 1988, inclusiv orice modificare viitoare a acestei convenții.

(4) Prezenta directivă nu se aplică riscurilor nucleare, daunelor aduse mediului sau amenințării iminente de producere a unor astfel de daune care ar putea fi cauzate de activitățile reglementate de Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice sau de un incident sau de o activitate pentru care răspunderea sau despăgubirile intră sub incidența domeniului de aplicare a unuia dintre instrumentele internaționale enumerate în anexa V, inclusiv orice modificare viitoare a acestora.

(5) Prezenta directivă se aplică exclusiv daunelor aduse mediului sau amenințării iminente de producere a unor astfel de daune cauzate de o poluare cu caracter difuz, în cazul în care se poate stabili o legătură de cauzalitate între daune și activitățile diferiților operatori.

(6) Prezenta directivă nu se aplică activităților desfășurate în principal în interesul apărării naționale sau securității internaționale sau activităților al căror unic scop este de a asigura protecția împotriva catastrofelor naturale.

Articolul 5

Acțiunea de prevenire

(1) În cazul în care nu a survenit încă o daună asupra mediului, dar există o amenințare iminentă de producere a unei asemenea daune, operatorul ia, fără întârziere, măsurile de prevenire necesare.

(2) Statele membre prevăd, după caz și în orice situație în care o amenințare de producere a unei daune asupra mediului nu este eliminată în pofida măsurilor de prevenire luate de către operator, ca operatorul să informeze în cel mai scurt timp autoritatea competentă cu privire la toate aspectele relevante ale situației respective.

▼B

(3) Autoritatea competentă poate, în orice moment:

(a) să solicite operatorului să furnizeze informații de fiecare dată când apare o amenințare iminentă de producere a unei daune asupra mediului sau în cazul în care se suspectează o asemenea amenințare iminentă;

(b) să solicite operatorului să ia măsurile preventive necesare;

(c) să-i dea operatorului instrucțiunile de urmat în ceea ce privește măsurile de prevenire care trebuie adoptate sau

(d) să ia ea însăși măsurile de prevenire necesare.

(4) Autoritatea competentă solicită operatorului să ia măsuri de prevenire. În cazul în care operatorul nu se achită de obligațiile menționate la alineatul (1) sau la alineatul (3) litera (b) sau (c), nu poate fi identificat sau nu este obligat să suporte costurile în temeiul prezentei directive, autoritatea competentă poate lua ea însăși aceste măsuri.

Articolul 6

Acțiunea de reparare

(1) În cazul producerii unei daune asupra mediului, operatorul informează, fără întârziere, autoritatea competentă cu privire la toate aspectele relevante ale situației și ia:

(a) toate măsurile practice pentru a controla, a limita, elimina sau gestiona imediat contaminanții relevanți și/sau orice alți factori dăunători, pentru a limita sau a preveni producerea unor noi daune aduse mediului și a efectelor negative asupra sănătății umane sau deteriorarea ulterioară a serviciilor și

(b) măsurile de reparare necesare în conformitate cu articolul 7.

(2) Autoritatea competentă poate, în orice moment:

(a) să solicite operatorului să furnizeze informații suplimentare privind producerea unei daune;

(b) să ia toate măsurile practice, să solicite operatorului să ia măsuri practice sau să dea instrucțiuni operatorului cu privire la toate măsurile practice cu scopul de a controla, a limita, a elimina sau a gestiona imediat contaminanții relevanți și/sau orice alți factori dăunători, pentru a limita sau a preveni noi daune aduse mediului și efectele negative asupra sănătății umane sau deteriorarea ulterioară a serviciilor;

(c) să solicite operatorului să ia măsurile de reparare necesare;

(d) să furnizeze operatorului instrucțiunile care trebuie urmate în ceea ce privește măsurile de reparare care trebuie luate sau

(e) să ia ea însăși măsurile de reparare necesare.

(3) Autoritatea competentă solicită operatorului să ia măsuri de reparare. În cazul în care acesta nu se achită de obligațiile sale, prevăzute la alineatul (1) sau (2) litera (b), (c) sau (d), nu poate fi identificat sau nu este obligat să suporte costurile în temeiul prezentei directive, autoritatea competentă poate lua ea însăși, în ultimă instanță, aceste măsuri.

Articolul 7

Determinarea măsurilor de reparare

(1) Operatorii determină, în conformitate cu anexa II, măsurile de reparare posibile și le prezintă autorității competente pentru aprobare, cu excepția cazului în care aceasta a luat măsuri în temeiul articolului 6 alineatul (2) litera (e) și alineatul (3).

▼B

(2) Autoritatea competentă decide măsurile de reparare care trebuie puse în aplicare în conformitate cu anexa II, după caz în colaborare cu operatorul respectiv.

(3) În cazul în care s-au produs mai multe daune asupra mediului, iar autoritatea competentă nu poate asigura luarea măsurilor de reparare necesare în mod simultan, aceasta este abilitată să decidă care dintre daunele aduse mediului trebuie reparată în primul rând.

Autoritatea competentă ia această decizie ținând seama, *inter alia*, de natura, amploarea și gravitatea respectivelor daune aduse mediului și de posibilitatea de regenerare naturală. Trebuie luate în considerare, de asemenea, riscurile pentru sănătatea umană.

(4) Autoritatea competentă invită persoanele menționate la articolul 12 alineatul (1) și, în orice caz, persoanele pe terenul cărora ar trebui să se aplice măsurile de reparare să își prezinte observațiile de care aceasta va ține seama.

Articolul 8

Costuri de prevenire și reparare

(1) Operatorul suportă costurile acțiunilor de prevenire și de reparare întreprinse în temeiul prezentei directive.

(2) Sub rezerva alineatelor (3) și (4), autoritatea competentă recuperează, *inter alia*, prin intermediul unei garanții reale sau altor garanții corespunzătoare, de la operatorul care a cauzat dauna sau amenințarea iminentă de producere a daunei costurile pe care le-a suportat pentru desfășurarea acțiunilor de prevenire sau de reparare întreprinse în temeiul prezentei directive.

Cu toate acestea, autoritatea competentă poate decide să nu recupereze toate costurile suportate, în cazul în care cheltuielile necesare în acest scop ar fi mai mari decât suma de recuperat sau în cazul în care operatorul nu poate fi identificat.

(3) Un operator nu este obligat să suporte costul acțiunilor de prevenire sau de reparare întreprinse în temeiul prezentei directive, în cazul în care poate demonstra că dauna adusă mediului sau amenințarea iminentă de producere a acesteia:

(a) a fost cauzată de un terț, în pofida aplicării măsurilor de securitate corespunzătoare sau

(b) a rezultat din respectarea unui ordin sau a unei instrucțiuni provenind de la o autoritate publică, altul (alta) decât un ordin sau o instrucțiune dat(ă) ca urmare a unei emisii sau a unui incident cauzat de activitățile proprii ale operatorului.

În aceste cazuri, statele membre iau măsurile necesare pentru a permite operatorului să-și recupereze costurile.

(4) Statele membre pot prevedea ca operatorul să fie obligat să suporte costurile acțiunilor de reparare întreprinse în temeiul prezentei directive, în cazul în care operatorul demonstrează că nu a comis nici o eroare sau neglijență și că dauna adusă mediului a fost cauzată de:

(a) o emisie sau un eveniment autorizat în mod expres și care respectă toate condițiile prevăzute de o autorizație acordată sau eliberată în temeiul actelor cu putere de lege de drept intern care pun în aplicare măsurile legislative adoptate de Comunitate și menționate în anexa III, în vigoare la data emisiei sau a evenimentului;

(b) o emisie sau o activitate sau orice modalitate de utilizare a unui produs în cadrul unei activități pentru care operatorul demonstrează că nu a fost considerată susceptibilă de a cauza daune asupra mediului în conformitate cu nivelul de cunoștințe științifice și tehnice existent la data producerii emisiei sau a desfășurării activității.

▼B

(5) Măsurile luate de autoritatea competentă în temeiul articolului 5 alineatele (3) și (4) și articolului 6 alineatele (2) și (3) nu aduc atingere răspunderii operatorului respectiv, prevăzute de prezenta directivă, și nu aduc atingere articolelor 87 și 88 din tratat.

Articolul 9

Alocarea costurilor în caz de cauzalitate multiplă

Prezenta directivă nu aduce atingere actelor cu putere de lege de drept intern referitoare la alocarea costurilor în caz de cauzalitate multiplă, în special celor referitoare la împărțirea răspunderii între producătorul și utilizatorul unui produs.

Articolul 10

Termenul limită pentru recuperarea costurilor

Autoritatea competentă este abilitată să inițieze împotriva unui operator sau, după caz, împotriva unui terț care a cauzat o daună sau o amenințare iminentă de producere a unei daune proceduri de recuperare a costurilor legate de orice măsuri luate în temeiul prezentei directive, în termen de cinci ani de la data la care aceste măsuri au încetat sau de la data la care operatorul răspunzător sau terțul a fost identificat, fiind reținută data cea mai recentă.

Articolul 11

Autoritatea competentă

(1) Statele membre desemnează autoritatea competentă sau autoritățile competente responsabile pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute de prezenta directivă.

(2) Obligația de a identifica operatorul care a cauzat daunele sau amenințarea iminentă de producere a daunelor, de a evalua importanța daunelor și de a determina măsurile de reparare care trebuie luate în temeiul anexei II revine autorității competente. În acest sens, autoritatea competentă este abilitată să ceară operatorului respectiv să efectueze propria sa evaluare și să-i comunice toate informațiile și datele necesare.

(3) Statele membre veghează ca autoritatea competentă să poată delega sau impune terților să aplice măsurile necesare de prevenire sau de reparare.

(4) Orice decizie, luată în temeiul prezentei directive, care impune măsuri de prevenire sau de reparare, indică motivele exacte pe care se întemeiază. O asemenea decizie se notifică, fără întârziere, operatorului respectiv, care este în același timp informat cu privire la căile și termenele de atac de care dispune, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru respectiv.

Articolul 12

Cererea de acțiune

(1) Persoanele fizice sau juridice:

(a) afectate sau susceptibile de a fi afectate de dauna adusă mediului sau

(b) care au un interes suficient în ceea ce privește luarea deciziilor în domeniul mediului privind dauna sau

(c) care invocă o atingere a unui drept, în cazul în care dreptul procedural administrativ al unui stat membru impune o astfel de condiție

▼B

au dreptul să prezinte autorității competente orice observații legate de producerea unor daune asupra mediului sau de o amenințare de producere a unor astfel de daune de care au cunoștință și au dreptul să solicite autorității competente să ia măsuri în temeiul prezentei directive.

Statele membre stabilesc cazurile în care există „interes suficient” sau „atingere a unui drept”.

În acest sens, interesul oricărei organizații neguvernamentale care activează în domeniul protecției mediului și care îndeplinește condițiile cerute de legislația internă este considerat suficient în sensul literei (b). Astfel de organizații sunt considerate ca beneficiare ale unor drepturi susceptibile de a face obiectul unei atingeri în sensul literei (c).

(2) Cererea de acțiune este însoțită de informațiile și datele relevante care susțin observațiile prezentate în legătură cu dauna respectivă adusă mediului.

(3) În cazul în care cererea de acțiune și observațiile care o însoțesc indică în mod plauzibil existența unei daune aduse mediului, autoritatea competentă examinează aceste observații și această cerere de acțiune. În asemenea cazuri, autoritatea competentă oferă operatorului în cauză posibilitatea de a-și face cunoscută opinia cu privire la cererea de acțiune și observațiile care o însoțesc.

(4) Autoritatea competentă informează de îndată și, în orice caz, în conformitate cu dispozițiile relevante ale legislației interne persoanele menționate la alineatul (1), care au prezentat observații autorității, cu privire la decizia sa de a aproba sau refuza cererea de acțiune, indicând motivele care au stat la baza acestei decizii.

(5) Statele membre pot decide să nu aplice alineatele (1) și (4) cazurilor de amenințare iminentă de producere a unor daune.

Articolul 13

Proceduri de revizuire

(1) Persoanele menționate la articolul 12 alineatul (1) pot angaja o procedură de revizuire la un tribunal sau la orice alt organism public independent și imparțial în ceea ce privește legalitatea procedurală și de fond a deciziilor, acțiunilor sau lipsei de acțiuni ale autorității competente în temeiul prezentei directive.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor legislației interne care reglementează accesul la justiție și celor care impun epuizarea căilor administrative de atac înainte de angajarea unei proceduri judiciare.

Articolul 14

Garanția financiară

(1) Statele membre iau măsuri menite să încurajeze dezvoltarea unor instrumente și piețe de garanție financiară de către agenții economici și financiari corespunzători, inclusiv mecanisme financiare utilizate în caz de insolvabilitate, pentru a permite operatorilor să folosească instrumente de garanție financiară pentru a acoperi responsabilitățile care le incumbă în conformitate cu prezenta directivă.

(2) Înainte de 30 aprilie 2010, Comisia prezintă un raport privind eficiența prezentei directive în ceea ce privește repararea efectivă a daunelor aduse mediului, privind disponibilitatea, la un cost rezonabil, și condițiile asigurărilor, precum și ale altor forme de garanție financiară care să acopere activitățile menționate în anexa III. În ceea ce privește garanția financiară, raportul ia în considerare, de asemenea, aspectele următoare: o abordare progresivă, un plafon pentru garanția financiară și excluderea activităților cu risc scăzut. Ținând seama de acest raport și de

▼B

o evaluare detaliată a impactului, inclusiv o analiză cost-beneficiu, Comisia prezintă, după caz, propuneri referitoare la un sistem de garantare financiară obligatorie armonizată.

Articolul 15

Cooperarea între statele membre

(1) În cazul în care o daună adusă mediului afectează sau este susceptibilă să afecteze mai multe state membre, acestea cooperează, inclusiv printr-un schimb corespunzător de informații, pentru a asigura desfășurarea unor acțiuni de prevenire și, dacă este necesar, de reparare a unei asemenea daune aduse mediului.

(2) În cazul producerii unei daune asupra mediului, statul membru pe teritoriul căruia s-a produs această daună furnizează informații suficiente statelor membre potențial afectate.

(3) În cazul în care un stat membru identifică, în interiorul frontierelor sale, o daună a cărei cauză se află în exteriorul teritoriului său, acest stat poate informa Comisia și orice alt stat membru în cauză cu privire la aceasta; el poate emite recomandări cu privire la adoptarea unor măsuri de prevenire sau de reparare și poate încerca, în conformitate cu prezenta directivă, să recupereze cheltuielile pe care le-a suportat prin adoptarea măsurilor de prevenire sau de reparare.

Articolul 16

Relația cu legislația internă

(1) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să adopte dispoziții mai stricte cu privire la prevenirea și repararea daunelor aduse mediului, inclusiv identificarea altor activități în vederea supunerii lor la cerințele prezentei directive în ceea ce privește prevenirea și repararea, precum și identificarea altor părți responsabile.

(2) Prezenta directivă nu împiedică adoptarea de către statele membre a unor dispoziții corespunzătoare, precum interzicerea dublei recuperări a costurilor, în situații în care ar putea avea loc o dublă recuperare, ca urmare a acțiunilor concurente întreprinse de o autoritate competentă în temeiul prezentei directive și de către o persoană a cărei proprietate a fost afectată de daunele aduse mediului.

Articolul 17

Aplicarea în timp

Prezenta directivă nu se aplică:

— daunelor cauzate de o emisie, un eveniment sau un incident survenite înainte de data prevăzută la articolul 19 alineatul (1);

— daunelor cauzate de o emisie, un eveniment sau un incident survenite după data prevăzută la articolul 19 alineatul (1), în cazul în care acestea rezultă dintr-o activitate specifică care a avut loc și s-a terminat înainte de data respectivă;

— daunelor, în cazul în care au trecut peste treizeci de ani de la emisia, evenimentul sau incidentul care le-au cauzat.

Articolul 18

Rapoarte și revizuiri

(1) Statele membre raportează Comisiei experiența acumulată în temeiul prezentei directive până la 30 aprilie 2013 cel târziu. Rapoartele cuprind informațiile și datele menționate în anexa VI.

▼B

(2) Pe baza informațiilor menționate, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 30 aprilie 2014, un raport care include toate propunerile de modificare relevante.

(3) Raportul menționat la alineatul (2) cuprinde o examinare:

(a) a punerii în aplicare a:

— articolului 4 alineatele (2) și (4), în ceea ce privește excluderea din domeniul de aplicare a prezentei directive a poluării reglementate de instrumentele internaționale menționate în anexele IV și V;

— articolului 4 alineatul (3), în ceea ce privește dreptul operatorului de a-și limita răspunderea în conformitate cu convențiile internaționale menționate la articolul 4 alineatul (3).

Comisia ține seama de experiența acumulată în cadrul forurilor internaționale relevante, precum OMI și Euratom, și în cadrul acordurilor internaționale relevante, precum și de măsura în care aceste instrumente au intrat în vigoare și/sau au fost puse în aplicare în statele membre și/sau au fost modificate, ținând seama de toate cazurile relevante de daune aduse mediului rezultate din asemenea activități, acțiunea de reparare întreprinsă și diferențele între nivelurile de răspundere din statele membre, luând în considerare relația între răspunderea proprietarului navei și contribuțiile destinatarilor petrolului, precum și orice studiu relevant întreprins de fondul internațional de compensare a daunelor cauzate de poluarea cu hidrocarburi;

(b) a aplicării prezentei directive pentru daunele aduse mediului cauzate de organismele modificate genetic (OMG), în special ținând seama de experiența acumulată în cadrul forurilor și convențiilor internaționale relevante, precum Convenția privind diversitatea biologică și Protocolul de la Cartagena privind biosecuritatea și ținând seama de consecințele eventualelor cazuri de producere a unor daune asupra mediului din cauza OMG;

(c) a aplicării prezentei directive în ceea ce privește speciile și habitatele naturale protejate;

(d) a instrumentelor susceptibile de a fi incluse în anexele III, IV și V.

Articolul 19

Punerea în aplicare

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 30 aprilie 2007. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă, precum și un tabel de corespondență între prezenta directivă și dispozițiilede drept intern adoptate.

Articolul 20

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

▼B

Articolul 21

Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXA I

CRITERIILE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 PUNCTUL 1 LITERA (A)

Caracterul semnificativ al daunei care a avut efecte negative asupra realizării sau menținerii stării de conservare favorabile a habitatelor sau speciilor trebuie evaluat în raport cu starea de conservare din perioada în care s-a produs dauna, cu serviciile furnizate de valoarea lor peisagistică și cu capacitatea lor de regenerare naturală. Ar trebui definite schimbările negative semnificative ale stării inițiale prin intermediul unor date cuantificabile, precum:

— numărul de persoane, densitatea acestora și suprafața acoperită;

— rolul persoanelor respective sau al zonei prejudiciate în privința conservării speciei sau a habitatului, rarității speciei sau a habitatului (evaluate la nivel local, regional și superior, inclusiv la nivel comunitar);

— capacitatea de înmulțire a speciei (în funcție de dinamica proprie acestei specii sau populații), viabilitatea sa sau capacitatea de regenerare naturală a habitatului (în funcție de dinamica proprie speciilor sale caracteristice sau populațiilor lor);

— capacitatea speciei sau a habitatului de a se reface în scurt timp de la producerea daunei, fără vreo altă intervenție decât măsurile sporite de protecție, și de a atinge exclusiv datorită dinamicii speciei sau habitatului, o stare echivalentă sau superioară stării inițiale.

Daunele care au efecte demonstrate asupra sănătății umane trebuie considerate ca fiind daune semnificative.

Următoarele daune nu trebuie să se califice ca daune semnificative:

— variațiile negative mai mici decât fluctuațiile naturale considerate a fi normale pentru specia respectivă sau habitatul respectiv;

— variațiile negative datorate unor cauze naturale sau care rezultă din intervenții legate de gestionarea normală a siturilor, astfel cum a fost definită în registrele habitatului sau în documentele de stabilire a obiectivelor sau conformă practicii anterioare a proprietarilor sau operatorilor;

— daunele aduse speciilor sau habitatelor pentru care se stabilește că acestea se vor reface într-un timp scurt și fără intervenție ajungând la starea inițială sau la o stare prin care se va ajunge exclusiv datorită dinamicii speciei sau habitatului, la o stare considerată echivalentă sau superioară stării inițiale.

▼B

ANEXA II

REPARAREA DAUNELOR ADUSE MEDIULUI

Prezenta anexă stabilește un cadru comun care trebuie aplicat pentru a alege măsurile cele mai potrivite pentru a asigura repararea daunelor aduse mediului.

1. **Repararea daunelor aduse apelor sau speciilor sau habitatelor naturale protejate**

Repararea daunelor aduse mediului în ceea ce privește apele, speciile sau habitatele naturale protejate se realizează prin readucerea mediului la starea sa inițială cu ajutorul unor acțiuni de reparare primară, complementară și compensatorie, unde:

(a) repararea „primară” înseamnă o măsură de reparare prin care resursele naturale prejudiciate și/sau serviciile deteriorate revin la starea inițială sau se apropie de aceasta;

(b) repararea „complementară” înseamnă orice măsură de repararea întreprinsă cu privire la resursele naturale și/sau servicii, pentru a compensa faptul că repararea primară nu determină refacerea completă a resurselor naturale și/sau a serviciilor prejudiciate;

(c) repararea „compensatorie” înseamnă orice acțiune întreprinsă în scopul compensării pierderilor intermediare de resurse naturale și/sau de servicii care au loc între data producerii daunei și momentul în care repararea primară și-a făcut pe deplin efectul;

(d) „pierderile intermediare” sunt pierderile care rezultă din faptul că resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate nu își pot îndeplini funcțiile ecologice sau să furnizeze servicii altor resurse naturale sau publicului până la producerea efectelor măsurilor primare sau complementare. Ele nu pot consta în despăgubiri financiare acordate publicului.

În cazul în care o acțiune de reparare primară nu determină revenirea mediului la starea lui inițială, se realizează o acțiune de reparare complementară. În afară de aceasta, pentru a compensa pierderile intermediare suferite, se întreprinde o acțiune de reparare compensatorie.

Repararea daunelor aduse mediului, în ceea ce privește daunele aduse apelor sau speciilor sau habitatelor naturale protejate, implică, de asemenea, eliminarea oricărui risc semnificativ de impact negativ asupra sănătății umane.

1.1. *Obiectivele reparării*

Scopul reparării primare

1.1.1. Scopul reparării primare este de a readuce resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate la starea lor inițială sau la o stare apropiată de aceasta.

Scopul reparării complementare

1.1.2. În cazul în care resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate nu revin la starea lor inițială, se întreprinde o reparare complementară. Scopul reparării complementare este de a furniza un nivel al resurselor naturale și/sau al serviciilor, inclusiv într-un alt sit, după caz, similar cu cel care ar fi fost furnizat în cazul în care situl prejudiciat ar fi revenit la starea lui inițială. În cazul în care este posibil și oportun, celălalt sit ar trebui să fie legat geografic de situl prejudiciat, având în vedere interesele populației afectate.

Obiectivul reparării compensatorii

1.1.3. Repararea compensatorie se întreprinde pentru a compensa pierderile intermediare de resurse naturale și de servicii până la regenerarea lor. Această compensare aduce îmbunătățiri suplimentare habitatelor naturale și speciilor protejate sau apelor, fie în situl prejudiciat, fie într-un alt sit. Ea nu constă în despăgubiri financiare acordate publicului.

1.2. *Identificarea măsurilor de reparare*

Identificarea măsurilor de reparare primară

▼B

1.2.1. Se iau în considerare opțiunile pentru acțiuni menite să apropie direct resursele naturale și serviciile de starea lor inițială în ritm accelerat sau prin regenerare naturală.

Identificarea măsurilor de reparare complementară și compensatorie

1.2.2. La determinarea importanței măsurilor de reparare complementară și compensatorie, se utilizează în primul rând abordările vizând o echivalență resursă-resursă sau serviciu-serviciu. În cadrul acestor abordări, se iau în considerare în primul rând acțiunile care furnizează resurse naturale și/sau servicii de același tip, calitate și cantitate cu cele prejudiciate. În cazul în care nu este posibil, se furnizează alte resurse naturale și/sau servicii. De exemplu, o reducere a calității poate fi compensată cu un număr mai mare de măsuri de reparare.

1.2.3. În cazul în care nu se pot utiliza abordările prioritare vizând o echivalență resursă-resursă sau serviciu-serviciu, se folosesc alte tehnici de evaluare. Autoritatea competentă poate recomanda metoda care trebuie folosită, de exemplu evaluarea monetară, pentru a determina importanța măsurilor de reparare complementare și compensatorii necesare. În cazul în care se poate face o evaluare a pierderilor de resurse și/sau servicii, însă evaluarea resurselor naturale și/sau a serviciilor de substituire nu se poate face în timp util sau la un cost rezonabil, autoritățile competente pot opta pentru măsurile de reparare al căror cost este echivalent cu valoarea monetară estimată a resurselor naturale și/sau a serviciilor pierdute.

Măsurile de reparare complementare și compensatorii ar trebui concepute în așa fel încât să prevadă recurgerea la resurse naturale și/sau servicii suplimentare, ținând seama de preferințele de timp și de planificare a măsurilor de reparare. De exemplu, cu cât este mai lungă perioada de revenire la starea inițială, cu atât măsurile de reparare compensatorie aplicate vor fi mai ample (toate celelalte rămân egale).

1.3. *Alegerea opțiunilor de reparare*

1.3.1. Opțiunile de reparare rezonabile ar trebui evaluate cu ajutorul celor mai bune tehnici disponibile, bazate pe următoarele criterii:

— efectul fiecărei opțiuni asupra sănătății și siguranței publice;

— costul punerii în aplicare a opțiunii;

— perspectivele de reușită a fiecărei opțiuni;

— măsura în care fiecare opțiune va împiedica orice daună care s-ar putea produce în viitor și va evita daunele colaterale care s-ar putea produce ca rezultat al punerii în aplicare a acestei opțiuni;

— măsura în care fiecare opțiune are efecte favorabile asupra fiecărui component al resursei naturale și/sau serviciului;

— măsura în care fiecare opțiune ține seama de aspectele sociale, economice și culturale relevante și de alți factori relevanți specifici locului;

— termenul necesar pentru repararea efectivă a daunei aduse mediului;

— măsura în care fiecare opțiune permite reabilitarea locului în care s-a produs dauna asupra mediului;

— legătura geografică cu situl afectat.

1.3.2. La evaluarea diferitelor opțiuni de reparare identificate, se pot alege măsuri de reparare primară care nu restabilesc în întregime starea inițială a apelor sau a speciilor sau habitatelor naturale protejate care au fost prejudiciate sau care o restabilesc mai încet. Această decizie se poate lua numai în cazul în care resursele naturale și/sau serviciile pierdute la locul primar, ca urmare a deciziei, sunt compensate de o consolidare a acțiunilor complementare sau compensatorii care pot furniza un nivel de resurse naturale și/sau servicii similar cu nivelul celor pierdute. Acest lucru se va întâmpla, de exemplu, în cazul în care resursele naturale și/sau serviciile echivalente ar putea fi furnizate în altă parte cu costuri mai mici. Aceste măsuri de reparare suplimentare se definesc în conformitate cu regulile prevăzute la punctul 1.2.2.

1.3.3. Fără să aducă atingere regulilor prevăzute la punctul 1.3.2, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3), autoritatea competentă este abilitată să

▼B

decidă că nu ar mai trebui să se ia alte măsuri de reparare, în cazul în care:

(a) măsurile de reparare care au fost deja luate garantează că nu mai există nici un risc considerabil de impact negativ asupra sănătății umane, apelor sau speciilor și habitatelor naturale protejate și

(b) costurile măsurilor de reparare care ar trebui să se ia pentru a ajunge la starea inițială sau la un nivel similar ar fi disproporționate față de beneficiile ecologice așteptate.

2. **Repararea daunelor aduse solului**

Se iau măsurile necesare pentru a garanta, cel puțin, eliminarea, controlul, limitarea sau reducerea contaminanților relevanți, astfel încât solurile contaminate, ținând seama de utilizarea lor actuală sau prevăzută pentru viitor în momentul producerii daunelor, să nu mai prezinte vreun risc considerabil de impact negativ asupra sănătății umane. Existența unui astfel de risc se apreciază prin intermediul unor proceduri de evaluare a riscurilor, luând în considerare caracteristicile și funcția solurilor, tipul și concentrația de substanțe, preparate, organisme sau microorganisme dăunătoare, gradul de risc pe care îl prezintă și posibilitatea de dispersie. Utilizarea se stabilește pe baza reglementărilor privind utilizarea solului sau a altor reglementări relevante în vigoare, după caz, în momentul producerii daunei.

În cazul în care destinația solurilor se schimbă, se iau toate măsurile necesare pentru a preveni orice risc de impact negativ asupra sănătății umane.

În absența unor reglementări în domeniul utilizării solurilor sau a altor reglementări relevante, natura zonei relevante în care s-a produs dauna, ținând seama de potențialul de dezvoltare a zonei, determină utilizarea zonei respectiv.

Se ia în considerare o opțiune de regenerare naturală, adică o opțiune în care nu are loc nici o intervenție umană directă în procesul de reabilitare.

▼B

ANEXA III

ACTIVITĂȚILE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 3 ALINEATUL (1)

1. Exploatarea instalațiilor care fac obiectul unui permis, în temeiul Directivei 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ([1]). Este vorba despre toate activitățile menționate în anexa I la Directiva 96/61/CE a Consiliului, cu excepția instalațiilor sau părților de instalații utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testarea unor noi produse și procedee.

2. Operațiunile de gestionare a deșeurilor, inclusiv colectarea, transportul, recuperarea și eliminarea deșeurilor și a deșeurilor periculoase, inclusiv supravegherea acestor operațiuni și gestionarea ulterioară a stațiilor de eliminare, care fac obiectul unui permis sau al unei înregistrări în temeiul Directivei 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile ([2]) și al Directivei 91/689/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind deșeurile periculoase ([3]).

   Aceste activități presupun, între altele, exploatarea depozitelor de deșeuri în temeiul Directivei 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri ([4]) și exploatarea instalațiilor de incinerare în temeiul Directivei 2000/76/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 decembrie 2000 privind incinerarea deșeurilor ([5]).

   În sensul prezentei directive, statele membre pot decide că aceste activități nu includ împrăștierea, în scopuri agricole, a nămolului de epurare provenit din instalațiile de tratare a apelor urbane reziduale, tratate în conformitate cu un standard aprobat.

3. Orice deversare în apele interioare de suprafață care face obiectul unei autorizări prealabile în conformitate cu Directiva 76/464/CEE a Consiliului din 4 mai 1976 privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase evacuate în mediul acvatic al Comunității ([6]).

4. Orice deversare a substanțelor în apele subterane, care face obiectul unei autorizații prealabile în temeiul Directivei 80/68/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1979 privind protecția apelor subterane împotriva poluării cauzate de anumite substanțe periculoase ([7]).

5. Deversarea sau introducerea unor substanțe poluante în apele de suprafață sau subterane care fac obiectul unui permis, al unei autorizații sau al unei înregistrări în temeiul Directivei 2000/60/CE.

6. Captarea și îndiguirea apelor supuse unei autorizații prealabile în temeiul Directivei 2000/60/CE.

7. Fabricarea, utilizarea, depozitarea, tratarea, condiționarea, eliminarea în mediu și transportul la locul de depozitare al:

   (a) substanțelor periculoase în temeiul articolului 2 alineatul (2) din Directiva 67/548/CEE a Consiliului din 27 iunie 1967 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase ([8]);

([1]) JO L 257, 10.10.1996, p. 26, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([2]) JO L 194, 25.7.1975, p. 39, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([3]) JO L 377, 31.12.1991, p. 20, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 94/31/CE (JO L 168, 2.7.1994, p. 28).
([4]) JO L 182, 16.7.1999, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([5]) JO L 332, 28.12.2000, p. 91.
([6]) JO L 129, 18.5.1976, p. 23, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2000/60/CE.
([7]) JO L 20, 26.1.1980, p. 43, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/692/CEE (JO L 377, 31.12.1991, p. 48).
([8]) JO 196, 16.8.1967, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 807/2003.

▼B

(b) preparatelor periculoase în temeiul articolului 2 alineatul (2) din Directiva 1999/45/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 mai 1999 privind armonizarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la clasificarea, ambalarea și etichetarea preparatelor periculoase ([1]);

(c) produselor fitofarmaceutice prevăzute la articolul 2 punctul (1) din Directiva 91/414/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor fitofarmaceutice ([2]);

(d) produselor biocide prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 98/8/CE a Parlamentului European și Consiliului din 16 februarie 1998 privind introducerea pe piață a produselor biocide ([3]).

8. Transportul rutier, feroviar, pe cale navigabilă, maritim sau aerian al mărfurilor periculoase sau al mărfurilor poluante definite în anexa A la Directiva 94/55/CE a Consiliului din 21 noiembrie 1994 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind transportul rutier de mărfuri periculoase ([4]) sau în anexa la Directiva 96/49/CE a Consiliului din 23 iulie 1996 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind transportul feroviar de mărfuri periculoase ([5]) sau în Directiva 93/75/CEE a Consiliului din 13 septembrie 1993 privind cerințele minime pentru navele care au ca destinație sau punct de plecare porturile Comunității și care transportă mărfuri periculoase ori poluante ([6]).

9. Exploatarea instalațiilor supuse unei autorizări în temeiul Directivei 84/360/CEE a Consiliului din 28 iunie 1984 privind combaterea poluării atmosferice provenite de la instalațiile industriale ([7]), în ceea ce privește eliminarea în aer a substanțelor poluante reglementate de directiva menționată anterior.

10. Orice utilizare limitată, inclusiv transportul, a microorganismelor modificate genetic în sensul Directivei 90/219/CEE a Consiliului din 23 aprilie 1990 privind utilizarea limitată a microorganismelor modificate genetic ([8]).

11. Orice diseminare deliberată în mediu, orice transport sau introducere pe piață a organismelor modificate genetic în sensul Directivei 2001/18/CEE a Parlamentului European și a Consiliului ([9]).

12. Transportul transfrontalier al deșeurilor, în interiorul, la intrarea sau la ieșirea din Uniunea Europeană, se supune unei autorizații prealabile sau se interzice în sensul Regulamentului (CEE) nr. 259/93 al Consiliului din 1 februarie 1993 privind supravegherea și controlul transporturilor de deșeuri în interiorul, la intrarea și la ieșirea din Comunitatea Europeană ([10]).

▼M1

13. Gestionarea deșeurilor extractive în conformitate cu Directiva 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive ([11]).

▼M2

14. Operarea siturilor de stocare în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon ([12]).

([1]) JO L 200, 30.7.1999, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([2]) JO L 230, 19.8.1991, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 806/2003 (JO L 122, 16.5.2003, p. 1).
([3]) JO L 123, 24.4.1998, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([4]) JO L 319, 12.12.1994, p. 7, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/28/CE a Comisiei (JO L 90, 8.4.2003, p. 45).
([5]) JO L 235, 17.9.1996, p. 25, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2003/29/CE a Comisiei (JO L 90, 8.4.2003, p. 47).
([6]) JO L 247, 5.10.1993, p. 19, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2002/84/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 324, 29.11.2002, p. 53).
([7]) JO L 188, 16.7.1984, p. 20, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/692/CEE (JO L 377, 31.12.1991, p. 48).
([8]) JO L 117, 8.5.1990, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003.
([9]) JO L 106, 17.4.2001, p. 1, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1830/2003 (JO L 268, 18.10.2003, p. 24).
([10]) JO L 30, 6.2.1993, p. 1, regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2557/2001 al Comisiei (JO L 349, 31.12.2001, p. 1).
([11]) JO L 102, 11.4.2006, p. 15.
([12]) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.

▼B

ANEXA IV

CONVENȚIILE INTERNAȚIONALE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (2)

(a) Convenția internațională din 27 noiembrie 1992 privind răspunderea civilă pentru daune cauzate de poluarea cu hidrocarburi;

(b) Convenția internațională din 27 noiembrie 1992 privind înființarea unui fond internațional pentru acordarea de despăgubiri pentru daunele cauzate de poluarea cu hidrocarburi;

(c) Convenția internațională din 23 martie 2001 privind răspunderea civilă pentru daunele cauzate de poluarea cu hidrocarburi utilizate pentru propulsia navei;

(d) Convenția internațională din 3 mai 1996 privind răspunderea și acordarea de despăgubiri pentru daunele legate de transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive;

(e) Convenția din 10 octombrie 1989 privind răspunderea civilă pentru daunele cauzate în timpul transportului rutier, feroviar și pe cale de navigație interioară a mărfurilor periculoase.

▼B

ANEXA V

INSTRUMENTELE INTERNAȚIONALE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (4)

(a) Convenția de la Paris din 29 iulie 1960 privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare și Convenția Suplimentară de la Bruxelles din 31 ianuarie 1963;

(b) Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare;

(c) Convenția din 12 septembrie 1997 privind despăgubirile suplimentare pentru daunele nucleare;

(d) Protocolul Comun din 21 septembrie 1988 privind punerea în aplicare a Convenției de la Viena și a Convenției de la Paris;

(e) Convenția de la Bruxelles din 17 decembrie 1971 privind răspunderea civilă în domeniul transportului maritim al materialului nuclear.

▼B

ANEXA VI

INFORMAȚIILE ȘI DATELE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 18 ALINEATUL (1)

Rapoartele prevăzute la articolul 18 alineatul (1) conțin o listă a cazurilor de daune ecologice și a cazurilor de răspundere în temeiul prezentei directive, cu următoarele informații și date pentru fiecare caz:

1. Tipul de daună adusă mediului, data la care această daună s-a produs și/sau a fost descoperită și data la care au fost deschise procedurile prevăzute de prezenta directivă.
2. Codul de clasificare a activităților persoanei sau persoanelor juridice răspunzătoare ([1]).
3. Răspunsul la întrebarea dacă părțile răspunzătoare sau entitățile calificate au inițiat proceduri de atac judiciare (Se specifică tipul solicitanților și rezultatele procedurilor).
4. Rezultatele procesului de reparare.
5. Data încheierii procedurilor.

Statele membre pot include în rapoartele lor orice alte informații și date pe care le consideră utile pentru a permite evaluarea corectă a funcționării prezentei directive, de exemplu:

1. Costurile suportate pentru desfășurarea procedurilor de reparare și prevenire, în sensul prezentei directive:
   - — plătite direct de către părțile răspunzătoare, în cazul în care aceste informații sunt disponibile;
   - — recuperate de la părțile răspunzătoare;
   - — nerecuperate de la părțile răspunzătoare (Se indică motivele pentru care aceste costuri nu au fost recuperate.)
2. Rezultatele acțiunilor de promovare și de punere în aplicare a instrumentelor de garanție financiară utilizate în conformitate cu prezenta directivă.
3. O evaluare a costurilor administrative anuale suplimentare suportate de autoritățile publice pentru crearea și punerea în funcțiune a structurilor administrative necesare pentru punerea în aplicare și respectarea prezentei directive.

([1]) Se poate utiliza codul NACE [Regulamentul (CEE) nr. 3037/90 al Consiliului din 9 octombrie 1990 privind clasificarea statistică a activităților economice în Comunitatea Europeană (JO L 293, 24.10.1990, p. 1)].